

ИВАН ВАЗОВ
ЕДНА МУЗА В ТРАУР

chitanka.info

*Отдавна немей той, от света забравен.
Живей той, певецът, но с мъртвий е равен.
Една нощ у него музата тропна.
— Кой ме буди в мрака? — каза той в смущенье.
— Ставай, о поете, светло вдъхновение
аз за тебе нося — девата викна.*

*— Ох, иди, богиньо, късен час сега е!
Моят дух озлобен съм, отдих желае,
сън, отдих, ти чуйш ли! — вечни като смърт.
Сърцето ми трепка в сънища гробовни,
в него вместо песни съскат змий отровни
и парливи рани пъшкат и горят.*

*Ил не знайш? Неволи страшни ме сломиха
и рано измами горчиви затриха
вярата ми в всичко, що възнях, любих.
Видях, че мечтите мечти се оставят,
че на злото земно далеко е краят,
и ази сърдито лирата разбих.*

*Неведнъж чело ми сред буря клюмна,
не с една надежда света и безумна
простих се навеки и почти без жал...
Тежък бе животът и всяк удар нови,
що падна въз мене — един гроб изрови
за някой съм златен, призрак умилял.*

*Видях силна младост без време строшена
в усилия безплодни, видях преломена
мойта горда воля от страшний живот.
С много вече кривди мълком помирех се
и сторих това аз, и не възмутих се —
стискан на теглата в зверския хомот.*

*Видях как грохнаха моите кумири —
и как злото светско без жалост изтири
всякой култ и вяра из мойта душа;
видях в кал светите мои идеали,
знамената честни — оплюти парцали,
с които търгува мръсната лъжа.*

*Видях я аз нея в царска багреница,
честността в окови, правдата — в тъмница,
видях аз на злото стихийната мощ,
видях му и наглий триумф, тържеството,
изгубих аз вяра в бога и в доброто
и наста в душа ми безконечна нощ.*

*И сега, о музо, без олтар живея...
Любовта една би... Уви, и от нея
раните ще нося, дор бъда човек.
Из чашата ѝ сладка пих със всички сила,
но с капката нектар — море от горчила
изпих и отровен останах навек.*

*За какво да пея? Де извор за песен?
В душата ми само уломки и плесен,
и тиня от бури, и отчаян мрак...
Искра светла божя тамо не прониква
и тя на доброто веч се не откликва,
и дори да плаче тя забрави как!*

*Де извор за песни? В природата дивна?
Тя ми стои чужда, като гроб противна
с вечната си хубост и нетлен покой.
Едно само чувство в душата ми свети,
цъфти и вирее, като майско цвете:
злобата — изчадъе на мъки безброй.*

*Злобата, о музо, пъклената сила,
що всичко човешко в мен е угасила,*

*змия, що ме гложди и ми дава мощ...
Кажи ми, анчарът ражда ли мед пресен,
отровата — нектар, а злъчката песен?
Остави ме, музо! Бягай! Лека ноц!*

** * **

*Музата фърчеше в пространствата звездни.
Един ангел, жител на висшите бездни,
срещн? я. „Що плачеш? Отде таз тъга?“ —
попита я трогнат, кат видя сълзите,
на девата кротка че блещят в очите.
„От един покойник връщам се сега!“*

Одеса

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.